

Megjelen minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre	4 frt.
Félévre	2 frt.
Negyedévre	1 frt.
Egyes szám ára	8 kr.

SZERKESZTŐSÉG:

Hubacsék Pál ügyvéd irodájában, hova a lap szellemi részét illető közlemények és pénzküldemények is intézendők.

MINDSZENT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

HIRDETÉSEKRE NÉZVE

a lap hátulsó (4-ik) oldala 20 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. Kincstár bélyegilleték külön 30 kr. A szerkesztőségen kívül elfogad előfizetéseket és hirdetéseket a helybeli könyvnyomda is

NYILTTÉRBE

minden egyes sor közlése 15 kr. Bérmentetlen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el. Kéziratok vissza nem adatnak.

Adakozzunk!

Egy rettenetes csapás, a tüzvész, mely körülbelül 37 év előtt községünk nagy részét semmisítette meg, romokba döntötte most Eperjes és Nagy-Károly városokat s még három más nagy községet. Sok ezer ember veszté el pár óra alatt egy életen át tartó keserves munka nehéz szerzeményét; sok ezer ember sir és jajveszékel megsemmisült boldogsága után; sok ezer embernek a lángok emészték föl otthonát s abban volt mindenét; sok ezer embernek a könyörület irgalom ad hajlékot, hogy a test fűdve legyen az idő viszontagságai ellen, élelmet, hogy az éhséget leküzdhesse.

Milliókra megy a kár, mit a lángok értékben, összekuporgatott s a késő vétség munkaképtelensége idejére megtakarított vagyonban okoztak, más milliókra az, mit a szerencsétlenek jövő életére kihatólag okoztak.

A szerencsétlenség, mely a magyarság tizezrét érte kimondhatatlan, a részvét könnyei megáradtak s enyhítik a roppant veszteség okozta fájdalmakat; a könyörülő irgalom adományaival járul az inség csillapításához, de az óriási veszteséget nem pótolhatja semmi: ami elégett, odaveszett.

Nem is szólunk a mű kincsekről, az elégett levéltárakról: az pótolhatatlan.

Nem is szólunk a segélyezés oly mérvéről, amely a szerencsétlenek veszteségeit teljesen kárpótolná: erre képtelenek vagyunk.

Szólunk azonban a nyomor pillanatnyi enyhítéséről, szólunk az éhség rögtöni csillapításáról: ezt megtehetjük, ez kötelességünk.

Magyarország fölönt koronás királya, ki az elsők között mindig a legelső ott, ahol segélyről van szó, ezuttal is magasztos példával járt elől: tizezer forintot adományozott a tüzkárosult szegényeknek. Áldja meg érte a magyarok nagy istene.

Magyarország apostoli királya a legelsőnek sietett a szerencsétlenek könyeit fölzarítani, az inségben szenvedők nyomorát enyhíteni: illő, hogy a nemzet kövesse dicső királyának nagy és magasztos példáját.

Községünk lelkes lakossága soha sem vonta meg adományát ott ahol arra szükség volt. Magunk is láttuk már a nemes áldozatkészség magasztos nyilvánulását nem egy, de számtalan esetben: hisszük és reméljük, hogy bár szegények vagyunk, de azért sietni fogunk filléreinket az áldozat oltárára letenni.

Az adakozásnak, a nyomor enyhítésére a fillérek gyűjtésének többféle neme van: mindenütt azt alkalmazzák, amely legcélravezetőbb. Fődolog csak az, hogy szemünk előtt lebegjen: kétszer ad, a ki gyorsan ad.

Egy évtized alatt sokat küzdöttünk mi is; egy évtized alatt számtalanszor a sir szélén állottunk; egy évtized alatt számtalanszor remegtük a pillanatot, amelyben hullám-sírba fogunk temetkezni. Az isteni gondviselés mindannyiszor megoltalmazott bennünket. Mi szerencsések voltunk s megmenekültünk az árvíz tombolásától, de most tizezer honfitársunkat, e hazának tizezer magyar honpolgárát tett koldussá, földönfutóvá a rettenetes tüzvész, s ezért csak az isteni gondviselés iránt tartozó örök hálánk csekély részecskéjét róvjuk le, ha mi, a megme-

nekültek, sietünk filléreinkkel segíteni azokon, kiket a szerencsétlenség sujtoló keze utólért s büntetett érdemeftlenül.

Adakozzunk!

Jobb adakozni, mint adakozásban részesíttetni!

Adjunk hálát az isteni gondviselésnek, hogy ma még mi vagyunk azok, akik adhatunk, s nem azok, akik honfitársaink segélyét igénybe venni kénytelenek vagyunk.

Hölgyeinket illeti a segélyezés módjának föl kutatásában a vezérszerep, ám azért nagybecsű figyelmükbe ajánljuk, lapunk más helyén hozzájuk intézett kérelmet.

Pénzbeli adományokat bármily csekély összegben, lapunk szerkesztősége is elfogad, azt nyilvánosan nyugtázza, s illetékes helyére eljuttatás végett a megyei alispáni hivatalhoz a legnagyobb készséggel beküldi.

Adakozzunk!

A vásár-ügy.

III.

Az alkotandó vásári rendtartásnak ki kellene terjeszkednie:

3-szor. A vásártér fölhasználására.

A vásártér fölhasználása alatt nem csak azt értem, hogy meg legyen határozva a hely, a hol egyik vagy másik árunemeket kirakni szabad, hanem értem egyuttal és legfőképpen a vásári bódék rendezését.

Azt hiszem, már csak a fölemlítése is fölösleges dolog annak, hogy a vásári bódék építése és elhelyezése tekintetében követett eddigi eljárás minden kritikán alóli és alig hiszem, hogy volna még széles Magyarországon több oly város vagy község, a hol mint Mindszente is, a belterület kellő közepére beékelte vásártér, a bódék felállítását és elhelyezését tekintetében valóságos „Csáky-szalmája“ volna.

Annak meghatározása, hogy mely árunemeket, hol melyik vonalban szabad kirakni és áruba bocsátani, első és fődolog, épen azért, hogy a vásárló közönség, a melynek csak egy vagy látféle tárgyra van szüksége, ne legyen kénytelen az egész vásárt összeharagolva, keresni fel a neki szükséges dolgot. Vásárunk ilyen rendezésének nyomait látjuk ugyan, de ez azért még mindig hagy fönt kívánni valót. Mindazon által a kérdésnek nem ezen részével, hanem inkább a bódék rendezésének kérdésével akarok foglalkozni részletesebben.

Ha a községnek nem akarnék a bódékból jövedelmet, vagy ha a község oly bő jövedelmi forrással rendelkezne egybéként, hogy a vásári bódékból eredhető jövedelmet minden megterhelhetés nélkül megelőzni tudná, egyszerűen azt mondanám: ne engedjünk állandó vásári bódékat építeni. Az ilyen tilalommal nem egyedül állanánk, hanem így van ez másutt is, a hol a vásártér a belterületen van, például Szegeden. Ám a mit a hatalmas Szeged nélkülölzhet, a vásári bódéktól várható s talán 100 frtra tehető jövedelemre nekünk a legnagyobb szükségünk van, s épen e szük-

ség által hajtva, lemondok — kedvenc eszmémről, s én is azt mondom: legyen állandó vásári bódé. Legyen, de nem úgy, a hogy ma van, hanem a kívánalmaknak és ennek a mi igen szép vásártérünknek megfelelőleg rendezve. De, hogy úgy legyen tovább is, mint ma van, a midőn minden rend nélkül, kinek a hol és a mikor tetszik, épülnek a bódék, inkább semmi sem legyen, s maradjon el a várható esetleges 100 frt jövedelem is.

Ma az épít a vásártérre állandó bódét, a kinek épen tetszik és a nélkül, hogy szükségesnek tartaná az előjáróságot csak meg is kérdezi. Ma az állandó bódék a vásártéren minden rendszer nélkül épülnek: kiki oda oda épít a hova épen kedve tartja. És épen ezen rendetlen építkezés folytán vásártérünk keresztül kasul, összevissza, legnagyobb megbotránkozást keltő módon be van építve; be van építve úgy, hogy nem csak a jó ízlés teljesen hiányzik onnét, de disztelelné van téve, a különben szép vásártér és a közlekedés a lehető legnagyobb mérvben megakadályozva, sőt egy kissé homályos időben veszélyessé téve.

Egyszóval a vásártér mai felhasználása és annak a bódékkal elfoglalása oly valamire enged következtetni, mintha a vásártér nem is köztulajdon, s csak a község egyeteme által egy bizonyos meghatározott célra használó terület, hanem mindenki által, saját tetszése szerint, bármely részének bármely pontján elfoglalható, eltulajdonítható uratlan jószág volna.

Egyes jelentések már arra is vallanak, hogy a vásártérre épített bódékat nem csak vásárok, illetve hetipiacok alkalmával használják fel az illető kereskedők és kofák áruik kirakására, hanem kezdik azokat állandó lakásul berendezni is. No, hogy ez meg nem engedhető s a községi vagyonnal való visszaélésnek a képzelhető legmagasabb foka, azt vitatni sem kell. De épen, mert ily visszaélések tünetei is mutatkoznak már, feltétlenül szükséges, hogy a község sürgősen és e mellett erélyesen fogjon hozzá a vásártér rendezéséhez.

Nézetem szerint a bódék építésének kérdése, ha bódék építését egyáltalában engedélyezni kell, legcélszerűbben úgy volna megoldható, hogy ha kimondatnék az alkotandó vásári rendtartásban első sorban is az, hogy csak országos vásárok alkalmával és csak kereskedelmi áruk kirakására használható állandó bódék építése van megengedve, s hogy másodsorban az építés csak is az előjáróságnál történt előzetes bejelentés után, az előjáróság engedélyével a képviselő-testület által állandó bódék építésére felhasználható területü ki jelölt részén a vásártérnek építhető; s hogy végre az építési engedélyben, természetesen az elfoglalandó terület nagyságához viszonyítottan megállapítandó évi bérösszegnek, az első évre eső része azonnal és előre lefizetendő.

A vásártéri bódék rendezése azért is elkerülhetetlen, mert az mai állapotában

valóságos tűzfészek s ha népünk valami naplopó volna, a közbátorságra is veszélyessé válhatnék; s hogy még eddig sem egyik, sem másik irányban veszedelmet nem okozott, az nem azt bizonyítja, mint ha az állapotok nagyon jók volnának, de az egyrészt a véletlennek, másrészt pedig népünk józanságának tulajdonítható.

És épen azért, hogy eddig meg voltunk baj nélkül, igyekeznünk kell, hogy jövőre is elkerüljük, vagy legalább minden lehető el kell követnünk, hogy elkerülhessük.

Cikkem befejezésül jövőre még szólni fogok a vásári jogügyletek biztosításáról, a mely irányban való intézkedést én a vásári rendtartás egyik igen fontos dolgának tartom.

Az új községi törvény.

(Folytatás.)

Valamint nagy község kisközséggé, s viszont, vagy mindkettő rendezett tanácsu várossá s ez nagyközséggé átalakulhat, úgy a puszták is átalakulhatnak községekké, azonban a 152. § értelmében, hogy valamely pusztát önálló községgé alakulhasson át, azok kik az átalakítást kívánják, tartoznak igazolni, hogy az átalakítást a pusztai birtokosok azon része kívánja, mely együtt a pusztát összes egyenes államadójának felénél többet fizeti, hogy az átalakítandó területén legalább 50 állandóan megtelepedett család lakik, és ezek között a lélekszám arányához képest felállítandó képviselő testület választás alá eső tagjainak számát legalább háromszorosan meghaladó számban találhatik oly lakos, ki saját tulajdonul házat vagy földet bír, az ezek után fizetett állami adó alapján nyeri választói jogosultságát s e szerint a pusztáról saját akaratán kívül el nem távolítható; hogy elegendő számban vannak oly törzslakosok, kik — kivéve a jegyzőt — a többi előjárói állomások betöltésére törvényszerű képességgel bírnak; hogy alkalmas községváza és népiskola felállításáról és pedig célszerű helyen, gondoskodás történt; hogy a lakosság és a birtokosok, az egyesek tulterhelhetése nélkül, anyagilag is képesek lesznek az alakulást következőben reájuk hárulható terheket elviselni és általában teljesíteni mindazt, mit egy községnek saját belügyei elintézése, a közigazgatási és közoktatási tekintetben a törvény és szabályrendeletek értelmében teljesítenie kell; hogy azon község, a melytől az ilykép önálló községgé átalakulni kívánt pusztát elszakadt, azontul is képes lesz, mint kis vagy nagyközség teljesíteni a törvény által megszabott közigazgatási és közművelődési kötelezettségeit.

Mint látszik a főtekintet a községi élet feladatainak megvalósításához nélkülözhetlen anyagi és szellemi erők biztosítására irányult, de csak is így van helyén, mert ezen tényezők nélkül bármely község képtelen volna hivatásának úgy saját lakosai, mint az állam irányában megfelelni.

A 153. § rendelkezései megengedik azt is, hogy több pusztát vagy külön gazdasági terület birtokosok egyesülhessenek egy község alakítására. Ily egyesülés esetében azonban, a 152. §-ban kifejtettekben túl tartoznak még beigazolni azt is, hogy az egy községgé alakítandó puszták, illetve külön gazdasági területek, összefüggő területet képeznek; hogy az egy községgé alakítandó puszták területén lakók az új községvázához és népiskolákhöz közelebb lesznek, vagy legalább is könnyebben hozzáférhetnek, mint azon községben, a melyhez átalakulásig tartoztak.

Ha ilyféle intézkedéseket, melleleg jegyezzük meg, tartalmazott volna a régi községi törvény is, úgy ma nem volna oly sok szerencsétlen, úgy szólván a végső nyomorral küzdő köz-

ség, mert a nagybirtokok az eddig létezett községi kötelekéből nem válhattak volna ki oly könnyedén, mint kiváltak az 1871. évi 18. t. c. nagyon is felületes és következményeiben veszedelmessé vált intézkedései következtében. Alig véliünk csalódnai ha azt állítjuk, hogy ilyen, elmondhatni szigorú rendszabályok behozatalára úgy a codifikatort, mint magát a törvényhozó testületet, a régi törvény uralma alatt különösen annak kezdetén, teljesen meggondolatlanul véghez vitt és engedélyezett rengeteg sok átalakulás elrettentő példája indította.

(Folyt. köv.)

Tűzvész.

Előttünk azon szomoruan érdekes kép, melyet Nagy-Károly és Eperjes városok üszkös falai, romban heverő utcái, s a tűzkárosult lakosság nyomasztó helyzete nyújt.

Mintha orgyáit ülte volna a tűzvész, e bős elem, úgy pusztított az utóbbi széles s viharos napokban az ország különböző pontjain.

Mintegy 18—20 községet borított gyászba a fent említett városokon kívül a tűz; a csapás oly erővel nehezedett e községekre, s oly sebet ütött azok életén, hogy az irgalom nyújthat ugyan némi enyhét, de csak huzamosabb idő hegesztheti be végleg a tátongó sebeket.

A ki látott valaha utcákat égni, a ki szemtanuja volt a zavarnak, melybe ily kimondhatatlan szerencsétlenség alatt a lakosság jutott; a ki szemlélője volt a nyomornak, melybe pár óra alatt virágzó városok, faluk jutottak, az egész horderéjében felfogja a bajt, inséget, mik a tűzvész útját jelölik.

Nagy csapás az aszály, jég, s egyéb okszerű terméketlenség, mik a vidék lakosságának egész évi reményét, munkáját silányítják tönkre, de mindezeknél érzékenyebb csapás a kedves otthonnak, a mindennél előbbvaló házi tűzhelynek megsemmisítése. A keserves jaj szó talán semmi csapásnál nem hangzik fel oly szivetrázólag, mint épen a tűzveszélynél, midőn élelmiszer, a nélkülözhetlen házi eszközök és tárgyak, mik úgy szólván élettársai az embernek, a családi ereklyék; sőt maga az élet is a legborzasztóbb megsemmisülés örvényéhez jutottak.

Ott vannak az utóbbi napok áldozatai: a tűzvész által megsemmisített város részek s falvak; elégtelenített utcáikkal, ott vannak a templomok, iskolák, egyéb köz-és magán-épületek füstös falai, gyászba borulva hallgatnak ugyan, de a tanúság, mit nyújtanak, nagyon is jelentőségteljes.

Mintha folyton azt hangoztatnák e romok füleinkbe: „szerencsés, ki más kárán okul“ — „boldog, ki látva ezen borzasztó okozatot, soha sem téveszti szemelől azon okot, mi e rettenetes okozatnak szülőanyja volt.“

Igen! ovatosságra s szünetet nem ismerő éber vigyázatra serkentenek e leégett városok s falvak minden községet, ha az ő szomorú sorsukat kiakarják kerülni.

Kijut e tanusból a mi községünknek is. Ne is térjünk ki előle, sőt inkább e szerencsétlen tűz károsultak nyomasztó állapota ösztönözzön a folytonos vigyázatra; tanuljunk meg ezek gyászos esetéből azt, hogy a szerencsétlenség — de különösen a tűzvész, mint tolvaj, váratlanul lepi meg áldozatát, tehát azon legyünk, hogy soha készületlenül ne találjon. Szerencsés ki mások kárán okul!

Tekintve községünkben azon körülményt, hogy a tüzesetek ritkábban fordul-

nak elő, elfogulatlanul mondhatjuk el a lakosságról, hogy mérlegelni tudja azon károkat, felfogja nagyságát azon veszedelemnek, melyek a netaláni gondatlanságnak gyászos következményei lehetnek, s vigyázó, mi úgy az egész község, mint egyesek jól felfogott érdeke szempontjából kívánatos is.

Mindazonáltal a tul bizakodásra nincs okunk, voltak nehéz idők, midőn községünk is szaporította a pusztító tűzveszek krónikáját, tehát nem kell messze mennünk mások szerencsétlenségeiből tanúságot méríteni, van alkalmunk, — bár a múltból — saját kárunkon is okulni.

Községünk évkönyveit lapozgatva, három nagy tűzvész leírása köti le figyelmünket.

Az egyik 1826. március 17-én, éjjeli 11 órakor ütött ki a templom átellenében levő épületben, honnét gyorsan harapódzott a tűz fel és le a közeli épületekre, s csakis emberi erőt meghaladó munkával sikerült a templomot s vele a község nagy részét a katasztrófától megmenteni.

A másik tűzvész 1829. július 7-én kezdett dühöngeni, mi csakhamar 199 házat hamvaztott el, mi által számtalan család maradt hajlék nélkül, kitéve a legnagyobb nélkülözéseknek.

A harmadik nagyobb tüzeset 1859-ik évben pusztított községünkben, s alig egy óra alatt 100 épület lett a lángok áldozata.

Ezek voltak, miket a községünk előfordult tüzesetek krónikájából itt is felemlíteni helyén láttunk annyival is inkább, miután azok szomorú emlékei már-már elmosódtak, de azok egyszerű felemlítése is már ovatosságra hi fel bennünket, hogy minden kövessünk el, nehogy vigyázatlanságunk által úgy önmagunkat, mint embertársainkat az anyagi tönk legszomorubb sorsára: a koldus bot s tarisznyára jutassuk.

A fentebb említett legújabb tüzesetek, nem különben a községünkben is előfordult s az imént regisztrált tűzveszek szolgáljanak tanúsággul s intő példál minden házi gazdának, hogy családja körében különös gondja legyen a tűzveszély meggátolására.

Szigoruan örködjék, hogy kis gyermekek gyufához ne jussanak; a fűtés alkalmával a kivitt pernye agyon locsoltassék; se maga, se cseléje a padláson száraz takarmány körül égő pipával, vagy a zsebhen hanyagul szétszórt gyufával ne időzzék; az istállóban hálni szokott férfi cseléd az éjjeli dohányzástól s egyáltalán mind oly nemű foglalkozástól a legszigorubbán eltiltassék, mi tüzet idézhetne elő.

Tíz tüzeset közül kilenc a most mondott okokra vezethető vissza, miért is inkább tulskrupulosusok legyünk, mint könnyelműek, mert a fülösleges ovatosság soha sem árt.

Hogy községünknek, mint erkölcsi testületnek, minő óvszabályokat kellene életbe léptetnie, hogy a netáni szerencsétlenség egész készületlenül ne találja, arról jövő számunkban.

Kérelem a mindszeinti hölgyekhez.

Szegény magyar hazánk egyes vidékeit ismét nagy szerencsétlenségek érték. Pár nap alatt két nagy város és három virágzó nagyközség lett a lángok martaléka.

Ha távol vagyunk is szenvedő és a legnagyobb szükségben sinylő magyar testvéreinktől, mégis azt hiszem, hogy minden igaz ma-

gyar lelkében megrezdül a részvét és sajnálkozás hurja és fájdalomtelt szívvvel gondol ama tízezer magyarra, kik a legközelebbi multban elvesztették mindenüket az óriási mérvben dühögött tüzvész által.

Hazánk népeire háramlik a szent kötelesség, hogy enyhítse a szerencsétlenek nyomorát.

Mint a fővárosi és egyes vidéki lapokban olvashatjuk, minden irányban a legfokozottabb hévvel indultak meg az adakozások és mindenki, ki csak képes pár krajcárt nélkülözni, készséggel járul filléreivel a szerencsétlenek könyveinek fölszárításához.

Megvagyok róla győződve, hogy derék községünk is megfogja tenni kötelességét és segíezni fogja szerencsétlen testvéreinket, mert nem szabad szem elől téveszteni azt, hogy — mitől az egek ura óvjon meg bennünket — mi is lehetünk még olyan szomorú helyzetben, hogy magyar testvéreink nemes keblü adakozására leszünek utalva és amilyen jól esnek majd nekünk a segély, épen oly jól esik azoknak, kik most a leégett városok romjai között mindentől megfosztva, hajlék és élelem nélkül vannak.

Hogy minél tekintélyesebb összeggel járulhassunk az adakozáshoz, kövessünk el minden lehetőt. A cél nemes voltát tekintve, azt hiszem nem követek el szerénységet, ha azt indítványozom, hogy lelkes és áldozatkész hölgyeink sorakozzanak első sorban és saját kebelükből alakítsanak egy bizottságot és rendezzenek — a férfiak közreműködésével — egy jótékony célú majálisat a tüzkárosultak javára.

Ha talán — mit nem hiszek — lenne valaki hölgyeink közt, a ki azt mondaná, hogy ne mi legyünk az elsők, hanem várjuk be, mit csinálnak mások és azok példája után induljunk: ettől ne riadjanak vissza, hanem mutassák meg, hogy önök nemesak a mások példáján tudnak hevülni, hanem ha kell, hát elsők is tudnak lenni és nem sajnálják a fáradságot a nemes cél érdekében. Attól se riadjanak vissza, mintha talán fáradozásaikat siker nem koronázná. A sikerre nézve szolgáljon biztosítékul az, hogy minden magyar sajnálkozással gondol a szerencsétlenekre és készséggel fognak minél tömegebben résztvenni a rendezendő majálison, hogy az ő adományaikkal is nagyobbodjék a jótékony célra adandó összeg.

Én hiszem és remélem, hogy igénytelen szavam nem fog a pusztában kiállító szó lenni, hanem derék hölgyközönségünk megfogja azt hallani és sorakozni fog minél nagyobb számban, hogy annál inkább lehetővé tétessék a siker biztosítása.

Adja Isten, hogy úgy legyen!

G—1 V—s.

Helyi és vegyes hírek.

— **Megei közgyűlés** volt a folyó hó 12-ik és 13-ik napjain, a mely alkalommal több fontos tárgy nyert elintéztést, többek között a megei tisztviselők s a segéd- és kezelő-személyzet nyugdíj szabályzata, mely az előterjesztett szövegben 70 szavazattal 31 szavazat ellenében, tehát a törvény által kívánt kétharmad többséggel elfogadtatott. Mindszent község szervezeti szabályrendeletét a község által elfogadott szerkezetben a megei közgyűlés jóváhagyta azzal a változtatással, hogy Hubacsék Pál felbuzósításának részben helyt adva, ott a hol a jegyző kijelöléséről és választásáról van szó, a szabályrendelet „jegyző“ kifejezése „jegyzők“-re módosították. A haszonbéres szerződések jóváhagyása ezuttal mellőztetett, mert az idő rövidsége miatt azokat a község kellően föl nem szerelhette, de másrészt a községi közgyűlésben hozott határozat óta a felelősségi határidő még nem telt le. A szerződések jóváhagyása a június hónapban megtartandó rendkívüli közgyűlésre maradt. Mint legkiemelkedőbb tényét a megei közgyűlésnek, fölemlítjük, hogy a megei szegényalapból Eperjes, Nagy-Károly és Torockó városok tüzkárosultjai javára 200—200 forintot, összesen 600 forintot szavazott meg, a mely

összegek már a másodnap postával el is küldettek.

— **Megei választások.** A megei törvényhatóságnak folyó hó 13-án folytatva tartott közgyűlésében Ivánkovics Imre bizottsági tagot, az állandó választmány építészeti szakosztályának rendes és az ipartanácsnak póttagjává, továbbá a községi számadások megvizsgálására Horgos és Tápé községek részére közgyűlési elnöknek; Szluha Imre bizottsági tagot pedig, az állandó választmány közrendészeti szakosztályának és a statisztikai osztály tagjának, továbbá a mozgósítás esetén működő loávtató-bizottság egyik elnökének választotta meg.

— **Időjárásunk** végre megváltozott, az ápril második felében és a folyó hó első napjaiban uralkodott rekkenő hőséget és a március vége óta pusztító szárazságot kellemes hűvös és esős idő váltotta föl. A mult vasárnap és szerdán jótékony esők áztatták meg a szomjas földet, s azóta is folytonosan borong, a mi még több esőre nyújt kilátást. A megváltozott időjárás folytán a növényzet is új életre fakadt.

— **Királyi adományok.** Ő, felsége a király Eperjes város tüzkárosultjai részére 10,000 forintot, Nagy-Károly város tüzkárosultjai részére 6000 forintot adományozott magán pénztárából.

— **Az országgyűlés adománya.** Lélekemelő jelenet volt a mult hét egyik napján tartott képviselőházi ülés alkalmával az, a midőn az országgyűlési képviselők, egy szív egy lélek: egyhangulag oda adományozták egy napra járó napi díjakat Eperjes, Nagy-Károly és Torockó városok tüzkárosultjai részére. Az ily nemes hévvel adományozott összeg harmadfélszer forintot tesz.

— **Ásatás.** Szegvár község a közháznál kerítést csinált, mely alkalommal egy földalatti építményre bukkantak; a talált léglák között egy olyan, mely 31 és fél cmtr hosszú 16, és fél cmtr széles, 7 cmtr magas. A község a további ásatást elrendelte, annak kiderítésére, hogy mi lehetett a talált építmény.

— **Áthelyezés.** A helybeli csendőrség őrsparancsnoka, miután az itteni gyalogcsendőröket lovasesendőrök váltják fel, áthelyeztetett Gombosra s új állomás helyét elfoglalandó, a mai napon községünkbe el is utazott.

— **Tenyészbikák vizsgálata.** A községbeli tenyészbikákat a f. 8-án vizsgálta meg a bizottság, mely alkalommal a község tulajdonát képező bikák mindegyike, kitünő tenyészállatnak találtatott.

— **Gyilkosság.** Előre bocsátjuk, hogy az asszony az oka mindennek. Puskás Nagy Mátyás szegvári lakos a folyó hó 7-én délután 1 és 2 óra között sétáló kedvben lévén, Heran Gergely szegvári lakos háza elé vezette a sors, úgy épen a saját akarata és céltudatos törekvése, mert Heran nevével szerelmi viszonyban élt. Heran azt észrevévén, az asszony hűtlensége miatt különben is szerfelett felizgatva rohant egy vashoroggal Puskásra, a ki a támadás elől kitérve, a gyengébb erejű Herant megragadta, a földre teperte és egy konyha késsel a fején 1, a hasán 3 és a hóna alatt 1 szurást ejtett rajta. A szurások által okozott sérületek oly veszélyesek voltak, hogy Heran az így kapott sebeiben más nap reggel 8 órakor óriási kínok között kiszenvedett. Puskást a helybeli csendőrség letartóztatta s a szentesi kir. járásbíróshoz átkísérte.

— **Választás.** Szánthó Lajos Szentés város adóügyi tanácsnoknak leküldözése folytán megüresedett adóügynöki tanácsnoki állomásra Szentés város képviselő-testülete a folyó hó 18-án tartott közgyűlésében Tóth Kálmánt a szentesi kir. adóhivatalhoz beosztva volt kitünő képzettségű számtisztet választotta meg.

— **A tizsa apad.** A zöld árnak kellene már itt lenni s a Tizsa még is apad: tegnap reggelre 14 centimetert esett.

— **Találtatott.** Egy ötszáz forintról szóló szerződés, mely ifj. Mihály Ferenc aláírással van ellátva, találtatott. Tulajdonosa átveheti a könyvnyomdában.

— **Nemes N. Péter,** a hírhedt szegedi lóköltő, kinek nevével mostanában a lapokban gyakran találkozunk, a kisteleki csendőrök által Anyáson elfogatott. Néhány hét óta koválygott már Anyáson, hol többször úgy nyilatkozott: „bár csak már elfognának, mert lopni úgy sem lehet, kéregetni pedig nem akarok menni.“

— **A „Magyar Háziaszony“** 1887. évi VI. évfolyamának 19. száma a következő igen változatos tartalommal jelent meg: I. Főlap. A kiket nem szeretünk. K. Benicky Irmától. — A fák okszerű ápolása. Moravcsik Samutól. Házartási gazdaság. Törley Lujzától. — Virágos

kert. Falusi asszonytól. — Baromfi-udvar. Deb-rői Vilmától. — Konyhaszat. Hetiétlap. Kálmán Gizellától. — Hogyan főzzünk, süssünk? — Egyetek és jótékonyok. — Különlék. Hymen. — Gyászrovat. — Kérdések. — Feleletek. — Fővárosi bevásárlási források. — Heti naptár. — Szerkesztői üzenetek. — Kiadóhivatal postája. — Kis hirdetések. — Nyílt társalgó. II. „Munka Után“ 4 oldal. Kicsiny bokor... R... L...-s-tól. — Bndapesti élet. Tölgyesi Mihálytól. — A roccocotükör meséje. Fanghré Gyujtó Izabellától. A miniszter előszobájában. Karcfalvi Mártonffy Imrétől. — Irodalom és művészet. — Gondolatok. — Apróságok. — Kerásztrejtyény. Fekete álarctól. — Megfejtések. — A kétszarvu ember. Jókai Mórtól. III. Regénymelléklet. 9. oldal. „Amire a mama nem gondolt.“ Regény. Szegfütől. 9. folytatás. 65.—62 lap.

CSARNOK.

Petőfi bölcséletéről.

Írta: Kiss Sándor.

(Folytatás és vége.)

Szilaj képzelete egy kis virág mellett megszelidül s kezdi epedve zengeni legszebb dalaát: „Ereszkedik le a felhő“... „Te vagy, te vagy barna kis lány,“ „Szemem, lelkem fénye“... „Világoskék a csillagos éjszaka...“ stb.

Mikor aztán isten és világ előtt magáénak mondhatta Juliskáját, s szégyelli, hogy ő hitte egykor átoknak az életet, pedig hát: „Mily édes az élet, mily szép a világ!“

Elviszi őt napkeletről messzebb napkeletre, szép Erdélyországba: lápos-völgyi regényes magányba, Koltóra, s ott gyakorolja be azt a régen óhajtott szót: „kedves feleségem.“

Szerelmével csak a haza képe fér meg szívében: s boldogságában a régiekből csak egy reményt őriz: a szabadságát.

Visszatérve a közmunka terére, ő is küzd a pórság fölszabadításáért, mert haza csak ott van, hol jog is van, s e népnek akkor nem volt joga. De lett.

Mikor aztán 1848-ban az olaszok megunták végre a földencsuzást és sohajtásaikból égi háboru lett, a láncc helyett megcsördült a kard, s halvány narancs helyett a déli fák vér rózsákkal teltek meg; ő a zsarnokság kipusztulását s az emberiség új virulását remélve így imádkozott:

„A te dicső szent katonáid ők,
Segítsd őket, szabadság istene!“

Március 15-én az ő lantján zendült meg a „Talpra magyar“, ő volt a vezér a sajtó fölszabadításában.

Aztán nem szünek meg lelkesíteni a honvédelemre és izgatni a szabadságért; de mint előbb megérezte a forradalom közeledtét, jós lelke sejtí ennek szomorú kimenetelét:

„Fessük zászlóinkat fekete-pirosra.
Mert gyász és vér lesz a magyar nemzet sorsa.“

Mig azonban dalaival lelkesített és izgatott, a gyáva rágalom kiöltötte rá kigyónyelvét, hogy ő nem vesz részt a csatában. Már ekkor a „Kárpátoktól le az Adriáig“ hét ellenség ölte a magyart. Elbucszott szíve szerelmétől, lelke életétől, s lantja helyett kardot fogott kezébe.

Bizik, hogy megállja helyét a csatán, bár szívében a válás kinja dul; hisz:

„Az oroszán legretentőbb talán
Midőn elvesztett párjáért busul.“

Harcol, ir csatadalt, átkozza a királyokat, köszönti a közeledő republikát. S midőn fölötünk legvésebbek a vihar föllegei, s a megmozdult vén Európa újra csendessé lesz: jobbak csak a magyar harcol néhány napig a jobb létért, aztán a szabadságért. De hiába. Mert a magyar is elhagyta magát.

A szerencse elfordult tőlünk. Ő még folyton híven kíséri a vér mezején Osztrólenka véres csillagát. Azt a rendíthetetlen aggot, kit oly sokan elhagytak, ő utolsó lehetéig nem hagyta el, mint megfogadta:

„Lépésid mind halálig
Követni is fogom,
Oh Bem, vitéz vezérem,
Dicső tábornokom!“

1849 ápr. 14-e után következett a „szent háboru“ az „utolsó nagy próba.“ Petőfi nem ijedt meg sem magáért, sem hazájáért, az ő erős hite bizott, hogy:

„Kik rátörtek az ártatlan magyarra:
Most veri meg az uristen mindenható haragja.“

Szent hitében így imádkozott a véres földön:

„És te isten, magyaroknak nagy istene,
Légy népeddel, hű népeddel.“

Jó népeddel, légy vele!
Tedd hatalmad fiaidnak lelkére
Világdöntő haragodat
Fegyvereink élére!"

Ezentul a szörnyű időről még csak egy költeménye van. Ami erre következett, hullott érte elég vér és elég könny.

Világítson be lelketekbe, erősítse szíveteket a Petőfi szelleme!!

Nyilatkozat.

Tekintetes szerkesztő ur!

Igénytelen személyem és társaim részéről felkérjük, hogy néhány sorból álló nyilatkozatunkat közölni, illetőleg lapjában annak tért engedni méltóztatásuk, hogy megnyugodjék a képviselőtestület, hogy őt sérteni nem volt szándékunk.

Tekintetes szerkesztő ur! Mindszent község képviselőtestülete által f. hó 4-én tartott közgyűlésében hozott határozatával felszólítottunk, hogy nyilatkozatot adjunk be arra vonatkozólag, hogy a kérvényünkben tett vesztegetési kifejezést kire vagy kikre értelmessük. Erre annyit mondhatunk, hogy sem nem a képviselőtestületre, sem nem az építő-bizottságra nem értelmessük, hanem a vidéki iparosokra, kik közül két egyén által lettünk az összes versenyzők megkínálva, egyrésztől háromszáz, másrésztől négyszáz firttal, azért, hogy térjünk el az ajánlat beadástól vagy 20 százalékkal emeljük följebb ajánlatunkat.

Az igazság érdekében ennyit kinyilatkoztatni kötelességünknek tartottuk.

Mindszent, 1887. május 14.

Tisztelettel

Gyapjas Pál és társai.

B u o s ú.

Mindazon ismerőseinktől, kiktől Mindszentről történt végleges elköltözködésünk alkalmával személyeseo nem bucsuzhattunk el, ezuton mondunk nekik „Isten hozzád“-ot.

Mindszent, 1887. május 14.

Kövári Ferenc és neje.

Felelős szerkesztők:

HUBACSEK PÁL és SZOBOTKA GUSZTÁV

Kiadótulajdonos:

AZ ALAPÍTÓ EGYESÜLET.

390. szám, 1887. v. h.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szentesi kir. járásbíróóság 3658/885. számú végzése által Vajda Agnes javára Fekete Gábor szegedi lakos ellen 75 firt tőke, ennek 1885. év július hó 24-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 22 firt perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag le- és felülfoglalt és 373 firta becsült házi butorok és egy zongorából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek az 1935/1887. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Mindszenten, a foglalás helyén, alp. volt lakásán leendő eszközzésére 1887-ik év május hó 25-ik napjának délelőtt 9 órája határidőül kitétik és ahoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-c. 108. §-ában megállapított föltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Szentesen, 1887-ik év május hó 12-ik napján.

Végh Sándor,
kir. bir. végrehajtó.

Hirdetmény.

A körös-tisza-marosi ármentesítő és belvízszabályozó társulat kunszentmárton-mindszenti gátszakaszán levő **Lucerna** ez évi termése, valamint a gát mentén a külső ártérben levő s a társulat tulajdonát tevő földek nyári használatra leeedő kiadása f.

hó 17-én fog megkezdetni és pedig a következő napokon és sorrendben:

F. hó 17-én reggel 8 órakor a mindszenti határban, a **Szegfü-csárdánál** kezdve, az nap szakadatlanul folytatva a szegvári határig.

F. hó 18-án reggel 8 órakor a **szegvári határnál** kezdve, azon nap a teési magas partig.

F. hó 20-án Bábockánál reggel 8 órakor kezdve, aznap a teési magas partig.

Az árverezni kívánókat figyelmeztetem, hogy a bérösszegek azonnal, a helyszínén kifizetendők.

Szentesen, 1887. május 12-én.

Sima Ferenc,
szakasz-igazgató.

Hirdetmény.

A körös-tisza-marosi ármentesítő és belvízszabályozó társulat kunszentmárton-mindszenti gátszakaszán a Kurca toroki őrház mellett a kurcán épült, s már fölölegessé vált két hid anyaga f. hó 17-én d. u. 2 órakor, a Lándornál és Hosszu tónál levő mintegy 300 méter hosszú szádfal anyaga, egészben vagy szakaszonként f. hó 18-án d. e. 10 órakor lesz helyszínén azonnali készpénz fizetés mellett eladva.

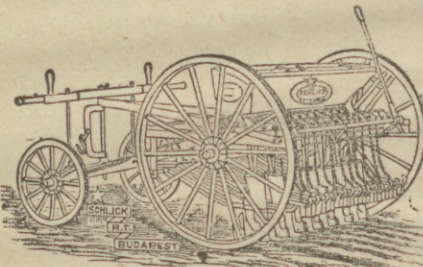
Szentes, 1887. május 12-én.

Sima Ferenc
szakasz igazgató.

SCHLICK-féle VASÖNTÖDE és GÉPGYÁR

RÉSZVÉNY-TÁRSASÁG BUDAPESTEN.

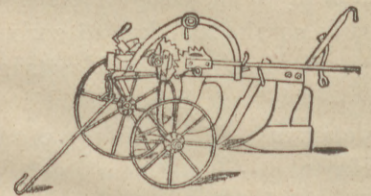
Központi iroda: VI. Váci-körut 57. — Gazdasági géposztály: Külső-váci-ut 1696—1699.

Schlick-féle szabadalmazott

„TRIUMPH“
sorvetőgépek.

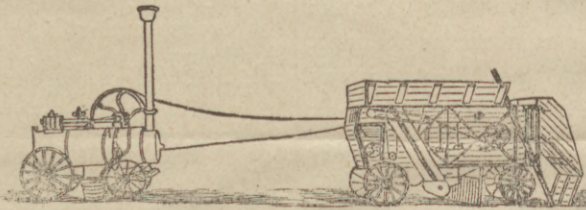
Legnagyobb kiténtetés a vetőgépre: arany díszokmány a hatvani nemzetközi ekeversenyen.

Gőzcsepplők, járgánycsepplők, gabona-rosták, örlőmalmok, takarmánykészítő és pedig gazdasági gépek.

Előnyös fizetési feltételek.

SCHLICK-féle szab. egyes-, rayol-, ketős- és hármes-ekék, 2 első díj, aranyérem és még három egyéb kiténtetés. SCHLICK- és VIDAITS-féle ered. egyes-ekék kapáló, töltő- és porhánnyító-ekék stb.

Legolcsóbb — árák. Árjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve.

Kerületi képviselő: Szentesen és Mindszenten: Schlesinger Ferenc urnál.

KÖLCSÖNT

6% és 5%-ra.

Minden önjogu személy, kinek önfentartására állandó jövedelmei vannak, ugy m. háztulajdonos, gazda, bérlő, iparos, kereskedő, hivatalnok stb. kaphat közbejöttöm útján egy **budapesti hitelszövetkezettől** 100 fottól 2000 firtig 30 hó alatt postautalvány útján visszafizetendő 6%-os személy hitel kölcsönt.

5% -os bank-kölcsön

közvetítettik 400 firtól kezdve egy millióig **földbirtokra** 17 évre 5%, 32 évre 2% és 40 1/2 évre 1% tőke-törlesztéssel. Jó anyagból épült **városi házakra** 25 évre 2 1/2% tőketörlesztéssel. Házkölcsönöknél megállapítandó becslési költség előre leteendő. Földbirtoknál az évi állami földadónak 50—60-szoros összege kölcsönként adatik. Nagyobb tőketörlesztést bármikor eszközölhet. Folyamodonak kell hozzám telekkönyvi kivonat, adókönyvet és kataszteri birtokívet beküldeni. **Értékpapírokra** a bank a tőzsdei árfolyam háromnegyed része erejéig kölcsönt ad, esetleg azok eladása közvetítettik. — **Ügynökök** tisztességes provízió mellett működésre felkértek. — Kölcsönügyben válasz és portóköltség fejében 30 kr levélbélyegben kéretik, e díj nélkül válasz nem adatik.

POLLÁK JÁNOS

bizományi és ügynöki irodája,

Budapest, VII. csömöri-ut 37. sz. I. emelet.

Mindennemü nyerstermények vétel- és eladása közvetítettik.